

forinden de ved Naturens Hjælp forsvandt eller gik af, naar de paa en eller anden Maade blev ude af Stand til at fungere.

Der er endnu flere Bestemmelser, som jeg synes er noget, hvad skal jeg sige, vovelige under de nuværende Forhold, men som jeg egentlig mener, at man, naar Forholdene var blevet rolige og Sindene var kommet ind i en naturlig Gænge, godt kunde gaa ind paa. Jeg vil imidlertid ikke opholde Tinget længere og skal derfor slutte med at sige, at jeg for mit Vedkommende synes, at det er et godt og brugeligt Forslag, naar man kan blive enig om, at begrænse det saaledes, at det ikke under de nuværende Forhold kan volde Ulykker, og jeg vil derfor ogsaa haabe, at det efter en Udvalgsbehandling maa kunne gaa igennem dette høje Ting.

Hey: Jeg er enig med det ærede 12te kongevalgte Medlem (Deuntzer), der nu talte, men jeg er ogsaa uenig med det ærede Medlem. Jeg mener ikke, at det, at en Sag er meget gammel og ofte har været her, skal være en Anbefaling for at gennemføre den, men jeg mener rigtignok, at naar vi kender denne Sag saa godt, som vi nu gør, ligger der deri en Opfordring til nu, da den kommer tilbage fra det andet høje Ting, saaledes at vi kan understrege Uoverensstemmelserne mellem Tingene, saa at se at faa en Lov ud deraf. Jeg er ogsaa enig med det ærede Medlem i, at vi under de forhaandenværende Forhold skal være varsomme, og at den Lovgivning, vi mulig her lægger sidste Haand paa, maa tage noget Hensyn til de Tider, vi har i Øjeblikket. Men jeg mener ikke, at de i Øjeblikket er saadanne, at de netop skulde skræmme os fra at lovgive paa en Maade, der falder sammen med det, der er udtrykt i Landstingets Vedtagelse af dette Lovforslag i forrige Samling. Naar det ærede 5te kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) udtalte sin Glæde over at se disse Forslag komme tilbage fra det andet Ting og ikke saa ganske lidt forbedrede, maa jeg sige, at jeg er ganske uenig med ham deri. Jeg synes paa ingen Maade, at de er forbedrede, og jeg vil snarere sige: Nej, skal vi have Forslagene, som de kommer til os fra Folketinget, saa skal vi ikke tage dem.

Det ærede 5te kongevalgte Medlem talte om Maksimalrenten og om, at den Bestemmelse, der nu findes i Lovforslaget i saa Henseende, er radikalere end det Renteraad, vi talte om sidste Gang. Ja, jeg lægger nu ikke saa megen Vægt paa,

hvad der er mere eller mindre radikalt. Det, jeg lægger Vægt paa i denne Sammenhæng, er, hvad der er praktikabelt, hvad der kan bruges, og jeg maa sige, at et Renteraad som det, der var Tale om i sidste Samling, betragter jeg som den største Uhyrlighed og Umulighed, jeg nogen Sinde har set, hvorimod jeg til Trods for, at jeg ikke synes om det nu vedtagne, dog maa erkende, at bruges kan det. Og det er i det andet høje Ting stillet op som Forsøg paa et Mæglingsforslag, ved hvis Vedtagelse man skulde komme ud over meget store Vanskeligheder, som f. Eks. Spørgsmaalet om de samme Stempelbeholdninger for alle Banker som dem, der gives Sparekasserne. Det blev udtalt i Betænkningen dernede, og saa mener jeg, at vi kan tale om det. For mig ser det til Trods for sin Radikalisme meget, meget bedre ud end det andet, og man maa kunne tale om det — begejstret for det er jeg ikke —, men jeg mener, vi gerne skulde se at faa disse Sager ordnet.

Men foruden dette meget principielle Spørgsmaal er der rigtignok kommet ind i Lovforslaget i det andet Ting nogle andre Bestemmelser, som jeg mener indeholder Farer for Sagens Gennemførelse, hvis man da ønsker dem vedtagne. Jeg lægger mindre Vægt paa, at man nu vil give Sparekasserne Lov til at diskontere Veksler og samtidig tilføjer, at de ikke maa afhænde dem. Det er rigtignok en Indskrænkning. For hvis Sparekassen staar og skal gøre Penge, er det meget beklageligt, om den ikke maa rediskontere sine Veksler, det vil sige sælge dem; saa har den ikke saa forskrækkelig megen Glæde af dem. Men det viser netop, hvor uhyre vanskeligt det er at lovgive paa dette Omraade. Det viser, forekommer det mig, at jeg havde Ret, naar jeg tidligere har hævdet, at Vanskeligheden fremkommer derved, at man her for Sparekassernes Vedkommende samtidig vil lovgive for de største Pengeinstitutter, der har Indskud paa omkring 100 Mill. Kr. eller mere, og for de meget smaa Sparekasser, der, som jeg mener, skulde have en Lovgivning for sig selv. Det er en Fejl, og det fremkalder Vanskelighederne. Nu ser man jo ogsaa, at man nærmer disse to, Sparekasserne og Bankerne, mere og mere til hinanden. Jeg vilde, som jeg før sagde, have en Lovgivning for de rene Sparekasser og en anden Lovgivning for de andre Sparekasser, der rettelig skulde betegnes som Laanesparekasser, og som er ganske uundværlige